

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0558

Koordinacja działalności darczyńców UE w zakresie pomocy rozwojowej**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. zawierające zalecenia Komisji w sprawie koordynacji darczyńców w UE w zakresie pomocy rozwojowej (2013/2057(INL))**

(2016/C 468/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 9 i art. 151, a także art. 153 ust. 1 lit. e),
- uwzględniając art. 209 i 210 TFUE,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r.,
- uwzględniając deklarację paryską z 2005 r., program działania z Akry z 2008 r. oraz partnerstwo z Pusan w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju z 2011 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: konsensus Europejski ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 października 2011 r. pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – program działań na rzecz zmian” (COM(2011)0637),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 maja 2012 r. pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju: program działań na rzecz zmian” ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie dnia 15 maja 2007 r. dotyczące unijnego kodeksu postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 września 2006 r. pt. „Szersza współpraca, lepsza współpraca: pakiet 2006 w sprawie skuteczności pomocy UE” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie IV forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy ⁽⁶⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie ram działania na rzecz skuteczności pomocy ⁽⁷⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych (ministrów ds. rozwoju) z dnia 14 czerwca 2010 r. w sprawie podziału pracy między poszczególne kraje ⁽⁸⁾, na mocy których dodaje lub zastępuje się szereg elementów ram działania na rzecz skuteczności pomocy,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.⁽²⁾ Dok. 9369/12.⁽³⁾ Dok. 9558/07.⁽⁴⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 373.⁽⁵⁾ Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 100.⁽⁶⁾ Dz.U. C 131 E z 8.5.2013, s. 80.⁽⁷⁾ Dok. 15912/09.⁽⁸⁾ Dok. 11081/10.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych (ministrów ds. rozwoju) z dnia 9 grudnia 2010 r. pt. „Wzajemna rozliczalność i przejrzystość: czwarty rozdział unijnych ram działania na rzecz skuteczności pomocy”⁽¹⁾,
 - uwzględniając tekst ujednoczony „Ram działania na rzecz skuteczności pomocy” przyjęty przez Sekretariat Generalny Rady Unii Europejskiej w dniu 11 stycznia 2011 r.⁽²⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie z października 2009 r. pt. „Program skuteczności pomocy – korzyści podejścia ogólnoeuropejskiego”, sporządzone na polecenie Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Rozwoju⁽³⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie końcowe z marca 2011 r. pt. „Wspólne wieloletnie programowanie”, sporządzone na polecenie Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Rozwoju⁽⁴⁾,
 - uwzględniając opublikowane w maju 2011 r. „Sprawozdanie końcowe z oceny deklaracji paryskiej – faza 2”,
 - uwzględniając sprawozdanie pt. „Koszty braku działań na poziomie europejskim” w sprawie zacieśniania współpracy pomiędzy darczyńcami w UE, przedłożone Komisji Rozwoju w dniu 10 lipca 2013 r.,
 - uwzględniając decyzję Rady z dnia 26 lipca 2010 r. określającą organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (2010/427/UE)⁽⁵⁾, szczególnie artykuł 9 (instrumenty i programowanie w obszarze działań zewnętrznych),
 - uwzględniając art. 42 i 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0393/2013),
- A. mając na uwadze, że z aktualnych szacunków zawartych we wspomnianym wyżej sprawozdaniu pt. „Koszty braku działań na poziomie europejskim” wynika, iż na skutek ograniczenia kosztów transakcyjnych, które może nastąpić w przypadku koncentracji wysiłków UE i jej państw członkowskich w zakresie pomocy na mniejszej liczbie krajów i działań, można zaoszczędzić aż 800 mln EUR rocznie; mając na uwadze, że można zaoszczędzić dodatkowo 8,4 mld EUR, jeżeli podział zasobów między poszczególne kraje byłby w całości koordynowany, a jego jedynym celem stanowiłoby ograniczanie ubóstwa;
- B. mając na uwadze, że w sytuacji, w której, ogólnie rzecz biorąc, nastąpił niewielki postęp w zakresie realizacji celu ONZ polegającego na zapewnieniu do 2015 r. oficjalnej pomocy rozwojowej w wysokości 0,7 % dochodu narodowego brutto, skuteczniejsza koordynacja na szczeblu UE jest sprawą najwyższej wagi;
- C. mając na uwadze, że na skutek zachodzących na świecie zmian demograficznych oraz większej przyszłej współzależności między krajami rozwijającymi się obecnie a całą UE większa efektywność w wydatkowaniu środków na rzecz pomocy rozwojowej sprawi, że pomoc ta przyniesie lepszy bezpośredni skutek oraz dodatkowe korzyści w postaci większego wzajemnego szacunku w przyszłości;
- D. mając na uwadze, że skoordynowane działania UE jako całości, szczególnie poprzez utworzenie komitetu składającego się z przedstawicieli Komisji, Rady i Parlamentu Europejskiego, stanowią wartość dodaną, która – w zakresie polityki oraz dźwigni finansowej – przewyższa wartość poszczególnych działań 28 państw członkowskich UE oraz Komisji;
- E. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie powinny nieustannie dawać dobry przykład w zakresie dążenia do ograniczenia rozdrobnienia pomocy, wypełniając w pełni zobowiązania w zakresie skuteczności pomocy międzynarodowej i rozwoju, podjęte w Paryżu, Akrze i Pusan, a także w oparciu o postępy poczynione w bieżącym procesie wspólnego programowania;

⁽¹⁾ Dok. 17769/10.

⁽²⁾ Dok. 18239/10.

⁽³⁾ Projekt nr 2008/170204 – wersja 1.

⁽⁴⁾ Projekt nr 2010/250763 – wersja 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 201 z 20.5.2010, s. 3.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- F. mając na uwadze, że koordynacja darczyńców UE powinna przyczynić się do osiągnięcia celu polegającego na zakończeniu wszelkiej formalnej i nieformalnej pomocy związanej i do przekształcenia „programu skuteczności pomocy” w „program skuteczności rozwoju”;
- G. mając na uwadze, że inicjatywy UE na rzecz poprawy koordynacji działań darczyńców mają przede wszystkim charakter dobrowolny i niewiązany; mając na uwadze, że unijnego kodeksu postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju przyniósł skromne wyniki;
- H. mając na uwadze, że traktaty stanowią podstawę prawną UE do wzmocnienia spójności i skuteczności działań zewnętrznych UE;
- I. mając na uwadze, że Komisja powinna być motorem pełnej realizacji programu skuteczności pomocy i rozwoju na szczeblu UE;
1. wzywa UE i jej państwa członkowskie do wywiązania się z zobowiązań wynikających z deklaracji paryskiej, programu działania z Akry oraz partnerstwa z Pusan w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, przy czym główne przeszkody w tym zakresie stanowią brak woli politycznej, biurokracja oraz wysokie koszty transakcyjne; przypomina w tym kontekście, że jednym z podstawowych warunków realizacji programu skuteczności pomocy jest przyjęcie w pełni zasady odpowiedzialności demokratycznej, która oznacza, że strategiami rozwoju kieruje dany kraj i że odzwierciedla ona zobowiązania wszystkich zainteresowanych podmiotów krajowych;
 2. wzywa UE i jej państwa członkowskie do pełnego wykorzystania przepisów prawnych Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczących rozwoju, w których wzywa się do komplementarności UE i jej państw członkowskich we współpracy na rzecz rozwoju (art. 208 i 210 TFUE) w celu wzmocnienia skutecznej koordynacji darczyńców w UE;
 3. wzywa do skuteczniejszej koordynacji przez UE i jej państwa członkowskie poprzez m.in. wspólne programowanie, w tym w zakresie podziału pracy w obrębie danego kraju w celu uniknięcia nakładania się działań oraz wysokich kosztów transakcyjnych; podkreśla konieczność przeprowadzenia dokładnej analizy konkretnych potrzeb każdego kraju otrzymującego pomoc wynikających z sytuacji danego kraju, przy jednoczesnym zapewnieniu, że finansowane projekty zakorzenione są w lokalnej gospodarce i są korzystne dla najbardziej potrzebujących;
 4. wzywa do skuteczniejszej koordynacji przez UE i jej państwa członkowskie podziału pracy między poszczególne kraje w celu rozwiązania problemu występowania „krajów ulubionych” i „krajów pomijanych przy udzielaniu pomocy”; podkreśla, że polityka UE dotycząca podziału pracy powinna gwarantować, że w pełni uwzględniane są kwestie horyzontalne, takie jak prawa człowieka, równouprawnienie płci oraz zmiany klimatu; podkreśla również, że cel polegający na zwiększeniu wpływu pomocy oraz osiągnięciu lepszych wyników i największych korzyści ekonomicznych nie powinien prowadzić do unikania ryzyka w ramach stosowania polityki rozwojowej, która skupia się wyłącznie na „łatwych krajach”;
 5. apeluje o dokonanie ponownej oceny korzyści komparatywnych UE i jej państw członkowskich w podziale zadań w zakresie rozwoju poprzez ocenę mocnych i słabych punktów, która powinna obejmować dane państwo członkowskie (lub Komisję), a także innych darczyńców i kraje partnerskie;
 6. zauważa jednak, że lepsza koordynacja jest również potrzebna w obrębie społeczności międzynarodowej i – co ważniejsze – w odniesieniu do podmiotów lokalnych, zwłaszcza rządów lokalnych, parlamentów krajowych, społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych; przypomina, że milenijny cel rozwoju nr 8 – utworzenie globalnego partnerstwa na rzecz rozwoju” – zachęca do powszechnego udziału i ścisłej współpracy wszystkich podmiotów działających w dziedzinie rozwoju;
 7. podkreśla, że dzięki łączeniu zasobów udostępnianych przez państwa będące darczyńcami wielostronne organizacje na rzecz rozwoju mają możliwość zwiększenia skuteczności pomocy i maksymalizacji wydajności; zauważa, że dzięki wykorzystaniu zasobów udostępnionych przez organizacje międzynarodowe darczyńcy mogą także wymieniać się informacjami o działaniach na rzecz rozwoju, co skutkuje większą przejrzystością i rozliczalnością;
 8. podkreśla wagę wspierania rozwoju zdolności tych krajów, tak aby mogły one nabywać kompetencje, zdobywać wiedzę i budować instytucje niezbędne do skutecznego zarządzania własnym rozwojem; podkreśla znaczenie wolnego handlu, gospodarki rynkowej i przedsiębiorczości dla samodzielnego zwalczania przez te kraje ubóstwa, co pozwoli na zapewnienie zrównoważonego rozwoju gospodarczego i ograniczenie ich zależności od pomocy; podkreśla również wagę propagowania i podtrzymywania zasad dobrego zarządzania, podkreśla ponadto, że ważne jest, by rządy państw otrzymujących pomoc walczyły z korupcją i budowały swoją infrastrukturę fiskalną, tak aby mogły zapewnić sobie dochody z podatków, a także przeciwdziałać unikaniu opodatkowania i nielegalnemu odpływowi kapitału;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

9. podkreśla rosnącą rolę nietradycyjnych darczyńców, a także inwestycji sektora prywatnego oraz przepływów pieniężnych o charakterze charytatywnym do krajów rozwijających się, co stawia nowe wyzwania związane z koordynacją; jest zdania, że w obrębie nowych ram koordynacji działalności darczyńców UE w zakresie pomocy rozwojowej należy także zbadać możliwości zintegrowania tych aspektów w oparciu o zobowiązania podjęte na mocy partnerstwa z Pusan w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju;
10. podkreśla znaczenie zróżnicowanego podejścia do skuteczności pomocy, uwzględniającego stopień rozwoju krajów partnerskich (kraje najslabiej rozwinięte, państwa niestabilne lub kraje o średnich dochodach) i ich specyficzne potrzeby; to zróżnicowane podejście powinno opierać się na wielopłaszczyznowych wskaźnikach rozwoju wykraczających poza PKB, które uwzględniają skalę ubóstwa w danym kraju, skalę nierówności i współczynnik wrażliwości;
11. wzywa państwa członkowskie do pełnego korzystania z nowych elektronicznych narzędzi służących koordynacji projektów, jak baza danych dotyczących oficjalnej pomocy rozwojowej dla Mozambiku, której utworzenie sfinansowała UE;
12. wzywa UE do tego, aby zagwarantowała, że zobowiązania w zakresie skuteczności pomocy i rozwoju są w pełni odzwierciedlone we wszystkich mechanizmach finansowych mających znaczenie dla współpracy na rzecz rozwoju;
13. podkreśla, że z uwagi na ograniczenia dotyczące budżetów krajowych i unijnych, wynikające z trudności gospodarczych oraz rosnące polityczne zainteresowanie kwestią wykazywania się efektywniejszym wydatkowaniem środków na rzecz rozwoju niezbędna jest lepsza koordynacja darczyńców, a UE powinna odgrywać istotną rolę w jej wspieraniu, i że koordynacja powinna obejmować wszystkie główne aspekty projektów na rzecz rozwoju, w tym ich planowanie, monitorowanie i ocenę;
14. uważa, że ze względu na ich dobrowolny, niewiążący charakter w obecnych inicjatywach UE na rzecz poprawy koordynacji darczyńców nie wykorzystano w pełni potencjału UE i jej państw członkowskich w celu skuteczniejszego i efektywniejszego świadczenia pomocy rozwojowej; dlatego wzywa UE i jej państwa członkowskie do ustanowienia nowego instrumentu koordynacji w formie rozporządzenia;
15. wzywa Komisję do przedłożenia, najlepiej do dnia 31 grudnia 2015 r. i w żadnym wypadku nie później niż w pierwszej połowie 2016 r., zgodnie z art. 209 i 210 TFUE, wniosku w sprawie aktu dotyczącego regulacyjnych aspektów koordynacji darczyńców w UE w zakresie pomocy rozwojowej, co byłoby odpowiedzią na przyjęcie i wdrożenie planu działania obejmującego działania przygotowawcze mające na celu ułatwienie wejścia w życie owych aspektów regulacyjnych, zgodnie ze szczegółowymi zaleceniami przedstawionymi w załączniku do niniejszego projektu rezolucji;
16. zwraca się do Komisji i ESDZ o dokonanie oceny tego planu działania w oparciu o zestaw wcześniej uzgodnionych wskaźników; w procesie tym uczestniczyłyby z jednej strony delegatury UE wraz z przedstawicielstwami dyplomatycznymi państw członkowskich w krajach partnerskich, z drugiej zaś strony DG DEVCO i ESDZ razem z przedstawicielstwami państw członkowskich; w ramach tego procesu Komisja i ESDZ składałyby sprawozdania przed Parlamentem Europejskim w celu uzgodnienia sposobu wdrożenia planu działania;
17. potwierdza, że zalecenia te są zgodne z prawami podstawowymi i zasadą pomocniczości;
18. uważa, iż wspomniany wniosek nie pociąga za sobą skutków finansowych;
19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji oraz szczegółowych zaleceń zawartych w załączniku Komisji i Radzie.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI:

SZCZEGÓŁOWE ZALECENIA DOTYCZĄCE TREŚCI WYMAGANEGO WNIOSKU

Zalecenie 1 (dotyczące celu i zakresu rozporządzenia, które ma zostać przyjęte)

Celem tego rozporządzenia powinny być kodyfikacja i umocnienie mechanizmów i praktyk w celu zwiększenia komplementarności i skuteczności koordynacji w zakresie pomocy rozwojowej. Powinno ono zawierać odpowiednie rozwiązanie problemu, jakim jest konieczność zwiększenia skuteczności i efektywności pomocy rozwojowej UE.

Rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do państw członkowskich oraz instytucji UE.

Zalecenie 2 (dotyczące ogólnych zasad, których należy przestrzegać w zakresie koordynacji darczyńców w UE)

Rozporządzenie powinno określać następujące zasady:

- **Odpowiedzialność:** UE i jej państwa członkowskie powinny uznać przywództwo kraju partnerskiego oraz dostosować się do strategii ustanowionych przez instytucje rządowe na szczeblu centralnym. Strategie te powinny obejmować, w odpowiednich przypadkach, działania na rzecz wzmocnienia zdolności kraju partnerskiego do tworzenia ram działania w zakresie koordynacji darczyńców.
- **Harmonizacja:** UE i jej państwa członkowskie powinny wprowadzić w życie na szczeblu krajowym wspólne porozumienia dotyczące planowania (wspólnego planowania) oraz współpracować w celu zmniejszenia liczby oddzielnych, często powielających się misji, wprowadzając w ich miejsce przeglądy w terenie i przeglądy diagnostyczne. Powinny one także delegować uprawnienia umożliwiające darczyńcom realizację działań, w zakresie których jeden z tych darczyńców ma przewagę komparatywną na szczeblu sektorowym lub krajowym.
- **Dostosowanie:** UE i jej państwa członkowskie powinny opierać swoje ogólne wsparcie (strategie krajowe, dialogi polityczne oraz programy współpracy na rzecz rozwoju) na należących do krajów partnerskich krajowych strategiach rozwoju oraz okresowych przeglądach dotyczących postępów w zakresie realizacji tych strategii. Aby zmniejszyć obciążenie administracyjne związane z pomocą, państwa te powinny w pierwszej kolejności korzystać z systemów krajowych. UE i jej państwa członkowskie powinny unikać tworzenia specjalnych struktur w celu codziennego zarządzania projektami i programami finansowanymi w ramach pomocy oraz ich wdrażania.
- **Przewidywalność środków:** Aby skutecznie koordynować swoje starania na rzecz rozwoju, UE i jej państwa członkowskie powinny w odpowiednim czasie dostarczyć krajom rozwijającym się informacje dotyczące ich przyszłych wydatków lub planów wdrożeniowych, przedstawiające orientacyjny podział zasobów w celu umożliwienia krajom partnerskim integracji tych zasobów w ramach ich planów średnioterminowych.
- **Przejrzystość i wzajemna rozliczalność:** UE i jej państwa członkowskie powinny współpracować z krajami partnerskimi w celu ustanowienia wzajemnie uzgodnionych ram, które zapewnią możliwość dokonywania wiarygodnych ocen wyników oraz przejrzystość i rozliczalność systemów krajowych, oraz poprawy dostępności i jakości danych pochodzących z krajów partnerskich. Należy dodatkowo wspierać istotne inicjatywy umożliwiające osiągnięcie tych celów, takie jak „unijna gwarancja przejrzystości” oraz międzynarodowa inicjatywa na rzecz przejrzystości pomocy.
- **Zróżnicowane podejście:** Do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia niezbędne jest przyjęcie zróżnicowanego podejścia, uzależnionego od kontekstu i potrzeb rozwojowych, tak by współpraca z krajami i regionami partnerskimi była konkretna, odpowiednio dostosowana i opierała się na potrzebach tych krajów i regionów, ich strategiach, priorytetach i zasobach.
- **Weryfikacja, ocena i omówienie wyników:** UE powinna monitorować proces wdrożenia niniejszego rozporządzenia oraz składać sprawozdania z postępów w tym zakresie. Sprawozdania z podjętych działań należy przedkładać co roku parlamentom narodowym oraz Parlamentowi Europejskiemu.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Zalecenie 3 (dotyczące wspólnego planowania)

Rozporządzenie powinno skodyfikować zobowiązanie UE i jej państw członkowskich i Komisji do zwiększenia ich udziału we wspólnym wieloletnim planowaniu, które jest dostosowane do strategii rozwoju krajów partnerskich, uwzględniających, w najszerszym możliwym zakresie, synchronizację z cyklami planowania na szczeblu krajów partnerskich. Wspólne ramy programowania stanowią praktyczne narzędzie zaawansowanego podziału pracy i powinny uzupełniać oraz umacniać istniejące porozumienia w zakresie koordynacji darczyńców w celu uniknięcia niepotrzebnych równoległych procesów.

Rozporządzenie powinno zapewniać możliwość aktywnego monitorowania przez UE postępów na szczeblu krajowym i centralnym w celu zapewnienia stałych postępów w zakresie realizacji istniejących zobowiązań oraz odpowiedniego przestrzegania planów działania w zakresie wdrażania ram wspólnego planowania UE.

Zalecenie 4 (dotyczące podziału pracy)

UE wraz z jej państwami członkowskimi opracowała szeroki wachlarz wytycznych dotyczących sposobu, w jaki należy dokonać skutecznego podziału pracy. Unijny kodeks postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju stanowi źródło wytycznych dla UE i jej państw członkowskich oraz powinien zostać szybko wdrożony we wszystkich krajach partnerskich.

Zalecenie 4.1 (dotyczące podziału pracy w obrębie danego kraju)

UE i jej państwa członkowskie powinny obniżyć koszty transakcyjne, ograniczając liczbę darczyńców w UE zaangażowanych w dialog dotyczący polityki sektorowej oraz działania na rzecz współpracy. Aby tego dokonać, powinny one opracowywać i wdrażać plany odpowiedzialnego wycofywania się z danego sektora, co ułatwi koncentrowanie się na określonych sektorach, w oparciu o dialog z rządami partnerskimi i z innymi darczyńcami, a także analizę skutków, jakie może mieć niedofinansowanie.

Zalecenie 4.2 (dotyczące podziału pracy między poszczególne kraje)

W celu ograniczenia rozdrobnienia pomocy między poszczególne kraje oraz proliferacji darczyńców UE i jej państwa członkowskie powinny dołożyć starań, aby podziału zasobów pomiędzy poszczególne kraje dokonywano na podstawie uzyskanych informacji, uwzględniając także intencje pozostałych państw członkowskich oraz możliwości wywarcia wpływu przez UE. Państwa członkowskie powinny dążyć do lepszej koncentracji geograficznej, a Komisja powinna odgrywać rolę koordynującą, szczególnie w krajach pomijanych przy udzielaniu pomocy. W tym kontekście łączne analizy i strategie opracowane przez UE zarówno w odniesieniu do „krajów ulubionych”, jak i „krajów pomijanych przy udzielaniu pomocy” mogą stanowić podstawę lepszego podziału pracy między poszczególne kraje.

Zalecenie 5 (dotyczące monitorowania postępów na szczeblu centralnym i krajowym)

W rozporządzeniu należy skodyfikować mechanizmy przedstawiania dowodów dotyczących postępów w zakresie zwiększonej koordynacji darczyńców na szczeblu krajowym, uwzględniając m.in.: a) informacje zdezagregowane dotyczące wszystkich odpowiednich przepływów środków na rzecz pomocy; b) postępy w zakresie procesów wspólnego programowania, ze szczególnym uwzględnieniem podziału pracy; c) dowody na ograniczenie kosztów transakcyjnych dzięki podziałowi pracy; oraz d) włączenie wspólnego programowania i podziału pracy w główny nurt w ramach procesów strategicznego planowania.

Informacje te powinny być udostępnione krajom partnerskim, aby umożliwić tym krajom uwzględnienie ich w dokumentach dotyczących ich budżetów krajowych, a tym samym zapewnić przejrzystość wobec parlamentów, społeczeństwa obywatelskiego i innych zainteresowanych stron.

Zalecenie 6 (dotyczące zaangażowania parlamentów narodowych w proces monitorowania koordynacji darczyńców)

Rozporządzenie powinno zawierać przepisy umożliwiające zwiększenie udziału parlamentów narodowych w procesie monitorowania koordynacji darczyńców. W tym zakresie Parlament Europejski i parlamenty narodowe powinny odbywać coroczne spotkania w celu oceny postępów i omówienia wyników.

Zalecenie 7 (dotyczące sprawozdania rocznego dla Parlamentu Europejskiego i Rady)

Rozporządzenie powinno zawierać przepisy dotyczące oceny na podstawie sprawozdania rocznego. Komisja powinna zbadać postępy poczynione w zakresie wdrożenia środków przedsięwziętych zgodnie z rozporządzeniem oraz powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, jak również komitetowi, o którym mowa w zaleceniu 9, sprawozdanie roczne z wdrożenia tego rozporządzenia oraz wyniki dotyczące koordynacji pomocy UE.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Sprawozdanie powinno zostać przekazane również Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów.

Sprawozdanie roczne powinno być oparte na informacjach odnoszących się do poprzedniego roku, dostarczonych przez centralę i jednostki terenowe. Powinno ono zawierać ocenę wyników starań podjętych w celu poprawy koordynacji polityki UE i jej państw członkowskich na rzecz rozwoju przy wykorzystaniu możliwie najbardziej szczegółowych i wymiernych wskaźników dotyczących postępów w zakresie osiągnięcia celów określonych w rozporządzeniu.

Zalecenie 8 (dotyczące przeglądu)

Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające wdrożenie rozporządzenia w pierwszych trzech latach, do którego w odpowiednich przypadkach dołączony będzie wniosek ustawodawczy wprowadzający niezbędne zmiany.

Zalecenie 9 (dotyczące ustanowienia komitetu koordynującego)

Rozporządzenie powinno zawierać przepisy dotyczące ustanowienia komitetu. Komitet powinien przyjąć swój regulamin oraz powinien składać się z przedstawicieli Komisji, Rady i Parlamentu Europejskiego.
